Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (teine koda)

12. märts 2025 *

Ühenduse disainilahendus – Kehtetuks tunnistamise menetlus – Registreeritud ühenduse disainilahendus, milleks on valgusdioodpirn – Varasema disainilahenduse avalikustamise arvestamata jätmine – Määruse (EÜ) nr 6/2002 artikli 7 lõige 2 – Tingimused – Tõendamiskoormis

Kohtuasjas T-66/24,

Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG, asukoht Anzing (Saksamaa), esindajad: advokaadid T. Dolde, C. Zimmer ja M. Hawkins,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO), esindaja: D. Gája,

kostja,

teine pool EUIPO apellatsioonikoja menetluses, menetlusse astuja Üldkohtus

Liquidleds Lighting Corp., asukoht Taipei (Taiwan), esindaja: advokaat S. Beckmann,

ÜLDKOHUS (teine koda),

koosseisus: koja president A. Marcoulli (ettekandja), kohtunikud W. Valasidis ja L. Spangsberg Grønfeldt,

kohtusekretär: ametnik P. Núñez Ruiz,

arvestades menetluse kirjalikku osa,

arvestades 21. novembri 2024. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

kohtuotsuse

1 Hageja Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG esitab ELTL artikli 263 alusel esitatud hagis nõude tühistada Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ameti (EUIPO) kolmanda apellatsioonikoja 27. novembri 2023. aasta otsus (asi R 2336/2022-3) (edaspidi „vaidlustatud otsus“).

Vaidluse taust

2 Hageja esitas 25. märtsil 2021 EUIPO-le taotluse tunnistada kehtetuks ühenduse disainilahendus, mis on registreeritud menetlusse astuja Liquidleds Lighting Corp-i 12. jaanuaril 2017 esitatud taotluse alusel ning mis on kujutatud järgmisel vaatel:

3 Toode, milles kasutamiseks on kavandatud eespool punktis 2 nimetatud disainilahendus, mille kehtetuks tunnistamist taotletakse, kuulub 8. oktoobri 1968. aasta tööstusdisainilahenduste rahvusvahelise klassifikatsiooni Locarno kokkuleppe (muudetud) klassi 26.04 ja vastab järgmisele kirjeldusele: „valgusdioodpirnid“.

4 Kehtetuks tunnistamise taotluses tugineti nõukogu 12. detsembri 2001. aasta määruse (EÜ) nr 6/2002 ühenduse disainilahenduse kohta (EÜT 2002, L 3, lk 1; ELT eriväljaanne 13/27, lk 142) artikli 25 lõike 1 punktile b koostoimes sama määruse artikli 4 lõikega 1 ning artiklitega 5 ja 6.

5 Kehtetuks tunnistamise taotlus põhines varasemal disainilahendusel D1 ja varasemal disainilahendusel D2.

6 Tühistamisosakond lükkas 23. septembril 2022 kehtetuks tunnistamise taotluse tagasi.

7 Hageja esitas 28. novembril 2022 EUIPO-le tühistamisosakonna otsuse peale kaebuse.

8 Vaidlustatud otsusega jättis apellatsioonikoda kaebuse rahuldamata. Ta leidis esiteks, et varasema disainilahenduse D1 avalikustamine kuulub määruse nr 6/2002 artikli 7 lõikes 2 ette nähtud erandi kohaldamisalasse, ja teiseks, et hageja ei ole varasema disainilahenduse D2 avalikustamist tõendanud.

Poolte nõuded

9 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista kohtukulud välja EUIPO-lt ja menetlusse astujalt.

10 EUIPO palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt, kui korraldatakse kohtuistung.

11 Menetlusse astuja palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

12 Hageja esitab üheainsa väite, mille kohaselt on rikutud määruse nr 6/2002 artikli 6 lõike 1 punkti b koostoimes artikli 7 lõikega 2. See väide jaguneb sisuliselt kolmeks osaks, millest esimene puudutab tõendamiskoormise ebaõiget jaotust, teine tõendite ekslikku hindamist ja kolmas nimetatud määruse artikli 7 lõike 2 väära kohaldamist.

13 Kõigepealt tuleb märkida, et nagu nähtub ainsa väite ulatusest ja hagi kui terviku sisust ning nagu hageja kohtuistungil kinnitas, vaidlustab ta vaidlustatud otsuse üksnes osas, mis puudutab apellatsioonikoja hinnanguid varasema disainilahenduse D1 kohta, mille avalikustamist ei võetud määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 alusel koostoimes sama määruse artikliga 6 arvesse. Seevastu ei vaidlusta hageja apellatsioonikoja hinnangut varasema disainilahenduse D2 avalikustamata jätmise kohta. Järelikult piirdub käesoleva hagi ese vaidlustatud otsuse tühistamisega osas, milles sellega jäeti rahuldamata hageja kaebus varasemal disainilahendusel D1 põhineva kehtetuks tunnistamise taotluse kohta.

Sissejuhatavad märkused asjakohase õigusliku raamistiku kohta

14 Määruse nr 6/2002 artikli 25 lõike 1 punkti b kohaselt võib ühenduse disainilahenduse kehtetuks tunnistada, kui see ei vasta määruse artiklite 4–9 tingimustele, milleks on eelkõige uudsus ja eristatavus, mis on ette nähtud vastavalt selle määruse artiklites 5 ja 6.

15 Määruse nr 6/2002 artikli 5 lõike 1 punkti b kohaselt loetakse registreeritud disainilahendust uudseks, kui enne kuupäeva, mil esitati selle disainilahenduse registreerimise taotlus, millele kaitset taotletakse, või kui nõutakse prioriteeti, enne prioriteedikuupäeva ei ole avalikkusel olnud võimalik tutvuda identse disainilahendusega.

16 Vastavalt määruse nr 6/2002 artikli 6 lõike 1 punktile b loetakse disainilahendus eristatavaks, kui asjatundlikule kasutajale sellest jääv üldmulje erineb kõikide nende disainilahenduste jäetud üldmuljest, millega on avalikkusel olnud võimalik tutvuda enne kuupäeva, mil esitati registreerimistaotlus, või kui nõutakse prioriteeti, siis enne prioriteedikuupäeva.

17 Määruse nr 6/2002 artikli 7 lõikes 1 on ette nähtud, et disainilahendus loetakse avalikustatuks, kui see on pärast registreerimist või muul ajal avaldatud trükis, seda on esitatud näitusel, kasutatud kaubavahetuses või see on muul viisil avalikustatud enne kuupäeva, mil esitati registreerimistaotlus, või kui nõutakse prioriteeti, enne prioriteedikuupäeva, välja arvatud juhul, kui Euroopa Liidus tegutsevad asjaomase sektori ringkonnad ei oleks mõistliku ootuse kohaselt pidanud sellest tavapärase majandustegevuse käigus teada saama. Disainilahendust ei loeta siiski avalikustatuks, kui see on üksnes avalikustatud kolmandale isikule, kelle puhul kehtib otsene või kaudne konfidentsiaalsusnõue.

18 Määruse nr 6/2002 põhjenduses 20 on siiski täpsustatud, et autoril või tema õigusjärglasel on tarvis enne, kui ta otsustab liidu registreeritud disainilahenduse vajalikkuse üle, võimaldada disainilahendust sisaldavaid tooteid turul hinnata. Selleks tuleb sätestada, et disainilahenduse avalikustamine autori või tema õigusjärglase poolt ei tohiks mõjutada asjaomase disainilahenduse uudsuse ja eristatavuse hindamist.

19 Määruse nr 6/2002 artikli 7 lõikes 2 on ette nähtud:

„Avalikustamist ei võeta artiklite 5 ja 6 kohaldamisel arvesse, kui disainilahendus, mille kaitsmist ühenduse registreeritud disainilahendusena taotletakse, on avalikkusele kättesaadavaks tehtud:

a) autori, tema õigusjärglase või kolmanda isiku poolt autori või tema õigusjärglase antud teabe või toimingute alusel ja

b) 12 kuu jooksul enne taotluse esitamist või kui nõutakse prioriteeti, enne prioriteedikuupäeva.“

20 Hageja ainsa väite kolme osa tuleb analüüsida asjakohast õiguslikku raamistikku silmas pidades, alustades kolmandast väiteosast.

Ainsa väite kolmas osa, mille kohaselt on vääralt kohaldatud määruse nr 6/2002 artikli 7 lõiget 2

21 Hageja väidab, et apellatsioonikoda tõlgendas määruse nr 6/2002 artikli 7 lõiget 2 vääralt, kui ta leidis, et vaidlustatud disainilahendus ja avalikustatud disainilahendus ei pea olema identsed. Kuigi apellatsioonikoda märkis õigesti, et asjaomane säte on kohaldatav ka eristatavuse kontrollimisel, ei saa seda sätet siiski laiendada olukordadele, kus algselt avalikustatud disainilahendus erineb hiljem registreeritud disainilahendusest. Hageja sõnul nõuab see säte algselt avalikustatud ja hiljem registreeritud disainilahenduse identsust, vastasel juhul ei saa selles sättes ette nähtud erandit kohaldada. Kuna käesoleval juhul on algselt avalikustatud disainilahendus vaidlusalusest disainilahendusest erinev, kuigi neist jääb sama üldmulje, ei saa seda sätet kohaldada.

22 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad hageja argumentidele vastu.

23 Kõigepealt tuleb märkida, et nagu nähtub eespool punktist 19, on määruse nr 6/2002 artikli 7 lõikes 2 kõigepealt märgitud, et „[a]valikustamist ei võeta [selle määruse] artiklite 5 ja 6 kohaldamisel arvesse“, kui selles sätestatud tingimused on täidetud. Seejärel täpsustas ta, et see puudutab olukorda, kus „disainilahendus, mille kaitsmist ühenduse registreeritud disainilahendusena taotletakse, on avalikkusele kättesaadavaks tehtud“. Lõpuks märgib ta, et avalikustamine peab olema toimunud „autori või tema õigusjärglase poolt“ (määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 punkt a) ja „12 kuu jooksul enne taotluse esitamist“ (sama määruse artikli 7 lõike 2 punkt b) (edaspidi „ajapikendus“).

24 Seega tuleneb määruse nr 6/2002 artikli 7 lõikest 2, et selles ette nähtud avalikustamise erandit kohaldatakse nii seoses nimetatud määruse artiklis 5 ette nähtud kaitse tingimusega, mis puudutab disainilahenduse „uudsust“, kui ka seoses määruse artiklis 6 ette nähtud kaitse tingimusega, mis puudutab disainilahenduse „eristatavust“.

25 Mis puutub nimetatud kaitsetingimustesse, siis tuleb meelde tuletada, et määruse nr 6/2002 artiklite 5 ja 6 mõttes tähendab esiteks disainilahenduse uudsus, et avalikkusel ei ole olnud võimalik ühegi identse disainilahendusega tutvuda, ja teiseks tähendab disainilahenduse eristatavus, et asjatundliku kasutaja üldmulje sellest erineb kõikidest nendest disainilahendustest jäävast üldmuljest, mis on avalikustatud.

26 Seega, kui uudsuse puudumine määruse nr 6/2002 artikli 5 tähenduses tähendab, et avalikustatud ei ole identset disainilahendust, tähendab eristatavuse puudumine sama määruse artikli 6 tähenduses seda, et avalikustatud on disainilahendus, millest jääb asjatundlikule kasutajale sama üldmulje.

27 Seega tuleneb määruse nr 6/2002 artiklitest 5 ja 6 koostoimes sama määruse artikli 7 lõikega 2, et kui viimati nimetatud sättes ette nähtud tingimused on täidetud, ei võeta arvesse identse disainilahenduse avalikustamist (määruse artikli 5 kohaldamisel) või sellise disainilahenduse avalikustamist, millest jääb sama üldmulje (määruse artikli 6 kohaldamisel).

28 Järelikult on määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 kohaldamisele koostoimes sama määruse artikliga 6 omane see, et avalikustamine, mille võib eristatavuse kontrollimisel jätta arvesse võtmata, puudutab varasemat disainilahendust, millest jääb sama üldmulje kui vaidlusalusest disainilahendusest. Nimelt, üksnes juhul, kui kõnealust erandit kohaldatakse seoses määruse artikliga 5 uudsuse hindamise käigus, puudutab avalikustamine, mille võib jätta arvesse võtmata, vaidlustatud disainilahendusega identset varasemat disainilahendust.

29 Lisaks võib eristatavuse puudumine konkreetselt tuleneda ka identse varasema disainilahenduse avalikustamisest, kuna sellisest disainilahendusest ei jää erisugust üldmuljet. Nimelt eeldab eristatavuse tingimuse täitmine vaidlusaluse disainilahenduse suuremat erinevust kõigist varasematest disainilahendustest kui uudsuse tingimuse täitmine, mistõttu disainilahendus, mis ei ole uudne, ei saa seda enam olla eristatav (vt 27. aprilli 2022. aasta kohtuotsus Group Nivelles *vs.* EUIPO – Easy Sanitary Solutions (duši äravoolurenn), T-327/20, EU:T:2022:263, punkt 170 ja seal viidatud kohtupraktika). Seega, kuigi uudsuse puudumine on eristatavuse puudumise seisukohast otsustava tähtsusega (27. aprilli 2022. aasta kohtuotsus Duši äravoolurenn, T-327/20, EU:T:2022:263, punkt 171), ei eelda eristatavuse tingimus iseenesest siiski seda, et avalikustamata on varasem identne disainilahendus, vaid seda, et avalikustamata on varasem disainilahendus, millest jääb sama üldmulje.

30 Seetõttu on määruse nr 6/2002 artikli 7 lõikes 2 koostoimes sama määruse artikliga 6 silmas peetud, et arvesse ei võeta sellise varasema disainilahenduse avalikustamist, millest jääb vaidlusaluse disainilahendusega võrreldes sama üldmulje.

31 Vastupidi sellele, mida väidab hageja, ei saa kõnealust sätet, mis viitab olukorrale, kus „disainilahendus, mille kaitsmist ühenduse registreeritud disainilahendusena taotletakse“, on „avalikustatud“, tõlgendada nii, et disainilahendus, millega avalikkusel on olnud võimalik tutvuda (mille avalikustamise võib jätta arvesse võtmata, kui selles sättes ette nähtud kaks tingimust on täidetud), peab olema vaidlusaluse disainilahendusega „identne“ või tegemist peab olema „sama“ disainilahendusega, jättes kõrvale selle laiema sõnastuse, konteksti ja eesmärgi.

32 Nimelt tuleb meelde tuletada, et liidu õiguse mõiste tõlgendamisel ei tule arvesse võtta mitte üksnes asjaomase sätte sõnastust, milles see esineb, vaid ka selle sätte konteksti ning vastava õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osa see säte on (24. novembri 2011. aasta kohtuotsus Circul Globus Bucureşti, C-283/10, EU:C:2011:772, punkt 32).

33 Seega tuleb märkida, et määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 sõnastuses ei ole kasutatud sõna „identne“ ega viidatud mõistele „identsus“ ning selles ei ole kasutatud ka väljendit „sama disainilahendus“. Kui liidu seadusandja oleks tahtnud piirata kõnealuse erandi kohaldamist „identse“ või „sama“ disainilahenduse avalikustamisega, oleks ta seda sõnaselgelt märkinud, nagu ta tegi muus kontekstis sama määruse artikli 41 lõikes 1 viitega „samale disainilahendusele“.

34 Viidates aga registreeritud disainilahenduse avalikustamisele üldisemalt, näib liidu seadusandja piirduvat sellega, et ta loob asjaomase määruse artikli 7 lõike 2 punktis b nimetatud ajapikenduse jooksul registreeritud disainilahenduse ja määruse artikli 7 lõike 2 punktis a nimetatud isikute poolt eelnevalt avalikustatud disainilahenduse vahel seose – olgugi et tiheda. Siiski ei anna määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 sõnastus iseenesest alust välistada, et selline seos võib õiguspäraselt esineda nii juhul, kui need disainilahendused on identsed, kui ka juhul, kui neist jääb sama üldmulje, võttes arvesse ka asjaomase sätte konteksti ja selle eesmärki üldisemalt.

35 Mis puudutab esiteks asjaomase sätte konteksti, siis piisab, kui meelde tuletada, et nagu on märgitud eespool punktides 24–28, on määruse nr 6/2002 artikli 7 lõikes 2 – nagu ka selle määruse artikli 7 lõikes 1 – viidatud nii sama määruse artiklile 5 kui ka artiklile 6 ning seega nii vaidlusaluse disainilahenduse uudsuse kui ka eristatavuse kontrollimisele. Sama kehtib ka määruse nr 6/2002 põhjenduse 20 kohta, mille kohaldamisalale on osutatud eespool punktis 18. Vaidlusaluse disainilahenduse eristatavuse hindamisel puudutab avalikustamine, mida ei saa määruse artikli 7 lõike 2 alusel arvesse võtta, disainilahendust, millest jääb vaidlusalusest disainilahendusest jääva üldmuljega sama üldmulje.

36 Teiseks, mis puudutab määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 eesmärki, siis on selles ette nähtud erandi eesmärk kaitsta autori ja tema õigusjärglase huve (26. aprilli 2023. aasta kohtuotsus Activa – Grillküche *vs.* EUIPO – Targa (grillimisseade), T-757/21, EU:T:2023:216, punkt 28). Nimelt on määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 eesmärk pakkuda autorile või tema õigusjärglasele võimalust esitleda disainilahendust turul 12 kuu jooksul enne taotluse esitamisega seotud formaalsuste täitmist. Seega võib autor või tema õigusjärglane selle ajavahemiku jooksul enne registreerimisega seotud kulude kandmist veenduda asjaomase disainilahenduse kaubanduslikus edus, kartmata, et sellega seoses toimunud avalikustamisele saaks edukalt tugineda kehtetuks tunnistamise menetluses, mis on algatatud pärast asjaomase disainilahenduse võimalikku registreerimist (14. juuni 2011. aasta kohtuotsus Sphere Time *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Punch (kaelapaela külge kinnitatud kell), T-68/10, EU:T:2011:269, punktid 24 ja 25).

37 Lisaks tuleb meelde tuletada, et vastavalt määruse nr 6/2002 põhjendusele 7 on ühenduse disainilahenduste kaitse süsteemi eesmärk ergutada uuenduslikkust ja uute toodete väljatöötamist ning investeerimist nende tootmisse.

38 Eespool punktides 18, 36 ja 37 osutatud eesmärkide saavutamine satuks aga ohtu, kui pärast disainilahenduse turul katsetamist oleks autor või tema õigusjärglane, kes soovib kasutada ajapikendust, igal juhul kohustatud taotlema selle disainilahenduse registreerimist sellisena, nagu seda esialgu turul katsetati, ilma et ta saaks arvesse võtta selle katsetuse konkreetseid tulemusi, et teha disainilahenduses kaubandusliku edu tagamiseks võimalikke vajalikke kohandusi, ja ilma et ta saaks seega taotleda niisuguse disainilahenduse registreerimist, mis ei ole küll identne, kuid millest jääb samasugune üldmulje nagu algselt turul katsetatud disainilahendusest.

39 Nimelt tähendaks hageja kaitstav tõlgendus, et registreerides disainilahenduse, mis ei ole turul katsetatud disainilahendusega identne, riskib autor või tema õigusjärglane kehtetuks tunnistamise menetluses sellega, et ta avalikustab ise selle ajapikenduse jooksul asjaomase varasema disainilahenduse.

40 Seega oleks selline tõlgendus vastuolus määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 ja laiemalt ühenduse disainilahenduste kaitse süsteemi eesmärgiga, milleks on võimaldada autoril disainilahendust turul katsetada ning ergutada uuenduslikkust ja uute toodete väljatöötamist.

41 Kõigest eeltoodust tuleneb, et vastupidi hageja väidetele ei eelda määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 kohaldamine koostoimes sama määruse artikliga 6 seda, et varasem disainilahendus, mille avalikustamine võidakse jätta arvesse võtmata, oleks vaidlusaluse disainilahendusega identne.

42 Seega tuleb ainsa väite kolmas osa lükata tagasi.

Ainsa väite esimene osa, mis puudutab tõendamiskoormise ebaõiget jaotust

43 Hageja väidab, et määruse nr 6/2002 artikli 7 lõikes 2 ette nähtud erandile tuginev pool peab tõendama, et see kuulub kohaldamisele ning et sellega seotud tingimused on täidetud. Samas kandis apellatsioonikoda käesoleval juhul kogu tõendamiskoormise üle hagejale. Kuna menetlusse astuja oma tõendamiskoormist ei täitnud, ei olnud hageja kohustatud nimetatud sätte kohaldamist ümber lükkama.

44 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad hageja argumentidele vastu.

45 Kõigepealt tuleb märkida, et kui kehtetuks tunnistamise taotleja tugineb määruse nr 6/2002 artikli 25 lõike 1 punktis b ette nähtud kehtetuse alusele, peab ta esitama tõendid selle kohta, et vaidlustatud disainilahendus ei vasta selle määruse artiklites 4–9 sätestatud tingimustele (21. septembri 2017. aasta kohtuotsus Easy Sanitary Solutions ja EUIPO *vs.* Group Nivelles, C-361/15 P ja C-405/15 P, EU:C:2017:720, punkt 60).

46 Eelkõige peab esitatud tõenditest õiguslikult piisavalt nähtuma, et avalikkusel on olnud enne vaidlusaluse disainilahenduse registreerimistaotluse esitamise kuupäeva võimalik varasema disainilahendusega tegelikult tutvuda (21. juuni 2018. aasta kohtuotsus Haverkamp IP *vs.* EUIPO – Sissel (kliburanna pinna muster), T-228/16, ei avaldata, EU:T:2018:369, punkt 27).

47 Selleks aga, et määruse nr 6/2002 artikli 7 lõige 2 oleks kehtetuks tunnistamise menetluses kohaldatav, peab kehtetuks tunnistamise taotluses nimetatud disainilahenduse omanik tõendama, et ta on kas selle disainilahenduse autor, millele on nimetatud taotluses tuginetud, või selle autori õigusjärglane (14. juuni 2011. aasta kohtuotsus Kaelapaela külge kinnitatud kell, T-68/10, EU:T:2011:269, punkt 26), et disainilahendus on avalikustatud tema enda või kolmanda isiku poolt tema antud teabe või toimingute alusel ning et avalikustamine toimus ajapikenduse jooksul.

48 Kõigepealt märkis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 32 ja 33, et hageja poolt kehtetuks tunnistamise taotluse toetuseks esitatud tõendid annavad tunnistust varasema disainilahenduse D1 avalikustamise kohta, millele menetlusse astuja ei ole pealegi vastu vaielnud.

49 Seejärel täpsustas apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 34, et menetlusse astuja on siiski väitnud, et kohaldada tuleb määruse nr 6/2002 artikli 7 lõikes 2 ette nähtud erandit. Sellega seoses märkis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 36, et niisuguse erandi kohaldamisele tugineval poolel tuleb esitada asjakohased tõendid. Apellatsioonikoda lisas vaidlustatud otsuse punktis 37, et kui kehtetuks tunnistamise taotleja soovib selle sätte kohaldamise ümber lükata, peab ta esitama selle toetuseks tõendid.

50 Lõpuks analüüsis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 38–42 ja 44–49 nende eelduste alusel nii tõendeid, mille menetlusse astuja esitas määruse nr 6/2002 artikli 7 lõikes 2 ette nähtud erandi kohaldamise toetuseks, kui ka seisukohti, mille hageja esitas vastava erandi kohaldamise ümberlükkamiseks. Sel alusel järeldas apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 43 ja 50 esiteks, et menetlusse astuja viidatud erand on käesoleval juhul kohaldatav, ja et teiseks ei ole hageja esitanud ühtegi tõendit, mis võiks seada selle järelduse kahtluse alla.

51 Esiteks tuleb märkida, et vastavalt eespool punktides 45–47 viidatud kohtupraktikale peab hageja kõigepealt tõendama, et vaidlusalune disainilahendus ei vasta kaitse tingimustele, ning eelkõige, et avalikkusel on olnud võimalik varasema disainilahendusega tutvuda. Seejärel oli menetlusse astuja ülesanne seoses varasema disainilahenduse avalikustamisega osutada vajaduse korral määruse nr 6/2002 artikli 7 lõikes 2 ette nähtud erandile ja tõendada, et selle kohaldamise tingimused on täidetud.

52 Nagu nähtub eespool punktidest 48–50, analüüsis apellatsioonikoda pärast seda, kui ta oli tuvastanud, et avalikkusel on olnud võimalik varasema disainilahendusega D1 tutvuda, millele menetlusse astuja ei ole vastu vaielnud, vastavalt nendele põhimõtetele määruse nr 6/2002 artikli 7 lõikes 2 ette nähtud erandi kohaldatavust, millele menetlusse astuja oli tuginenud, lähtudes tema esitatud tõenditest.

53 Teiseks, nagu nähtub vaidlustatud otsusest ja eespool punktidest 49 ja 50, analüüsis apellatsioonikoda ka seisukohti, mille hageja oli selle erandi kohaldamise ümberlükkamiseks esitanud.

54 Analüüsides hageja poolt selle kohta esitatud seisukohti ja võimalikke tõendeid, mille hageja oma seisukohtade toetuseks esitas, ei kandnud aga apellatsioonikoda tõendamiskoormist üle hagejale, vaid kohaldas kaitseõiguste kaitse üldpõhimõtet, täpsemalt määruse nr 6/2002 artiklit 62, mis kujutab endast selle põhimõtte konkreetset kohaldamist. Nimelt on selle sätte teises lauses ette nähtud, et EUIPO otsuste aluseks võivad olla üksnes põhjused või tõendid, mille kohta huvitatud isikutel on olnud võimalik esitada oma seisukoht (vt analoogia alusel 21. aprilli 2021. aasta

kohtuotsus Hasbro *vs.* EUIPO – Kreativni Dogadaji (MONOPOLY), T-663/19, EU:T:2021:211, punkt 119). Lisaks tuleb tõdeda, et hageja ei tuginenud Üldkohtus ei asjaomase põhimõtte ega nimetatud sätte rikkumisele.

55 Vastupidi sellele, mida väidab hageja, ei sõltu tema võimalus tulemuslikult esitada oma seisukohad tingimusest, kas selgitused ja tõendid, mille menetlusse astuja määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 kohaldamise põhjendamiseks esitas, on tasemelt eriliselt usaldusväärsed ja järjekindlad. Hagejal on oma seisukohtadega hoopis võimalus juhtida EUIPO talituste tähelepanu põhjustele, miks tema arvates ei ole menetlusse astuja selgitused ja tõendid ei usutavad ega järjekindlad. Seetõttu ei takistanud väidetav asjaolu, et tema arvates olid menetlusse astuja selgitused ja tõendid väheusutavad ja ebajärjekindlad, tal tõhusalt oma seisukohti esitamast ning see ei toonud kaasa tõendamiskoormise ümberpööramist tema kahjuks.

56 Vastab tõele, et apellatsioonikoda näis vaidlustatud otsuse punktis 37 arvavat, et pool, kes soovib määruse nr 6/2002 artikli 7 lõikes 2 ette nähtud erandi kohaldamise ümber lükata, peab esitama selle toetuseks tõendid. Seda arvamust, mis on kahetsusväärselt umbmäärane, ei saa siiski mõista nii, et sellega nõutakse poolelt – nagu käesoleval juhul hageja – esitaks tingimata tõendeid oma seisukohtade põhjendamiseks, kuna ta võib vajaduse korral piirduda seisukohtade esitamisega selgituste ja tõendite kohta, mille on esitanud nimetatud erandi kohaldamisele tuginev pool.

57 Igal juhul tuleb meelde tuletada, et käesoleval juhul analüüsis apellatsioonikoda nii selgitusi ja tõendeid, mille menetlusse astuja esitas määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 kohaldamise põhjendamiseks, kui ka seisukohti, mille hageja esitas selle sätte kohaldamise ümberlükkamiseks.

58 Eeltoodust tuleneb, et vastupidi hageja väidetele ei rikkunud apellatsioonikoda tõendamiskoormise jaotamisel õigusnormi ega kandnud seda kohustust põhjendamatult üle hagejale.

59 Seega tuleb ainsa väite esimene osa tagasi lükata.

Ainsa väite teine osa, mis tugineb tõendite ekslikule hindamisele

60 Hageja väidab, et apellatsioonikoda tegi vea, kui ta tugines menetlusse astuja esitatud tõenditele, mis on vastuolulised. Esiteks ei ole 2016. aasta märtsi messil väidetavalt avalikustatud disainilahendus (esitatud EUIPO menetluses lisas R8) ja vaidlusalune disainilahendus identsed, kuna need erinevad traadi ülemise osa, silmuste arvu, klaaskupli kõrguse ja traadi otsa asendi poolest. Teiseks sisaldab tunnistaja ütlus (esitatud EUIPO menetluses lisas R10) ekslikku teavet, kuna selle lisas 1 esitatud kupli kujutis ei ole identne vaidlusaluse disainilahendusega, sest sellel on ilmsed erinevused seoses silmuste tasapinna, traadi suuna, traadi lõpliku asendi ja silmuste täiskõrgusega. Kolmandaks ei ole varasem disainilahendus D1 ja vaidlusalune disainilahendus identsed. Ühelt poolt on klaaskuplid eri pikkusega ning silmuste ülemise osa asend ja suund on erisugused. Teiselt poolt ei saa traadi kuju erinevusi seletada asjaoluga, et lambid oleksid valgustatud ja valgus tekitaks klaasil peegeldusi. Lõpetuseks väidab hageja, et kuna tõenditest nähtub, et on olemas neli erisugust spiraalse traadiga lambipirni (need, mis on esitatud vaidlustatud disainilahenduses, varasemas disainilahenduses D1, lisas R8 ja lisas R10), oleks apellatsioonikoda pidanud jõudma järeldusele, et tõendid ei ole usutavad ega järjekindlad.

61 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad hageja argumentidele vastu.

62 Kõigepealt tuleb märkida, et hageja väidab seega sisuliselt, et esiteks ei ole varasem disainilahendus D1 ja vaidlusalune disainilahendus identsed ning teiseks erinevad lisades R8 ja R10 esitatud lambipirnid vaidlusaluse disainilahendusega hõlmatud lambipirnist.

63 Esimesena tuleb märkida, et hageja argument, et vaidlusalune disainilahendus ja varasem disainilahendus D1 ei ole identsed, on ilmselgelt vastuolus kehtetuks tunnistamise taotluse sisuga, mille hageja ise EUIPO-le esitas ja milles ta väitis, et need disainilahendused on identsed. Kui hagejale kohtuistungil selle kohta küsimusi esitati, selgitas ta, et tema arvates on need disainilahendused identsed üksnes määruse nr 6/2002 artikli 5 tähenduses. Piisab, kui märkida, et kahe disainilahenduse identsuse hindamine ei saa varieeruda sõltuvalt selle määruse sätetest, mida on arvesse võetud, st ühest küljest selle määruse artiklist 5 ja teisest küljest selle määruse artikli 7 lõikest 2 koostoimes sama määruse artikliga 6.

64 Lisaks tuleb nentida, et hageja argumendid põhinevad ekslikul eeldusel.

65 Nagu nähtub ainsa väite kolmanda osa analüüsist eespool punktides 23–41, ei nõua määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 kohaldamine koostoimes sama määruse artikliga 6, et varasem disainilahendus (mille avalikustamist ei saa arvesse võtta) oleks vaidlusaluse disainilahendusega identne. Nimetatud sätetest nähtub hoopis, et need viitavad samuti sellise varasema disainilahenduse avalikustamisele, millest jääb vaidlusaluse disainilahendusega võrreldes sama üldmulje.

66 Lisaks tuleb hageja väide, et kuigi vastandatud disainilahendustest jääb sama üldmulje, erinevad need disainilahendused selliselt, et neid ei saa pidada identseks, tagasi lükata, kuna see ei ole määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 kohaldamise osas asjakohane.

67 Nimelt nähtub kohtupraktikast, et varasema disainilahenduse avalikustamise küsimus ei ole mitte ainult põhiküsimus, vaid ka kõigepealt vastamisele kuuluv küsimus, mille lahendamine on määruse nr 6/2002 artiklite 5 ja 6 nõuetekohaseks kohaldamiseks vajalik (23. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus Mamas and Papas *vs.* EUIPO – Wall-Budden (lastevoodi äärepehmendus), T-672/17, ei avaldata, EU:T:2018:707, punkt 30). Nii tuleb määruse nr 6/2002 artiklite 5 ja 6 kohaselt disainilahendust teise disainilahendusega võrrelda, et tuvastada selle uudsus ja eristatavus, üksnes juhul, kui avalikkusel on olnud võimalik teise disainilahendusega tutvuda (21. septembri 2017. aasta kohtuotsus Easy Sanitary Solutions ja EUIPO *vs.* Group Nivelles, C-361/15 P ja C-405/15 P, EU:C:2017:720, punkt 127), ja üksnes juhul, kui selle avalikustamise arvessevõtmine ei ole sama määruse artikli 7 lõike 2 alusel välistatud.

68 Seega ei sea hageja argumendid, mis puudutavad vaidlusaluse disainilahenduse ja varasema disainilahenduse D1 võrdlust, mingil juhul kahtluse alla apellatsioonikoja hinnangut, mille kohaselt oli varasema disainilahenduse D1 vastavalt määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 punktidele a ja b avalikustanud kolmas isik autori antud teabe või toimingute alusel ning seda ajapikenduse jooksul. Nimelt puudutavad apellatsioonikoja sellised hinnangud asjaomase sätte kohaldamise tingimuste kohta varasema disainilahenduse D1 avalikustamise konteksti ega puuduta küsimust, kas vastandatud disainilahendused on identsed või jätavad sama määruse artiklite 5 ja 6 tähenduses sama üldmulje.

69 Teisena tuleb määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 kohaldamise osas tulemusetuse tõttu tagasi lükata ka hageja argumendid, mille kohaselt on tõendid, mille menetlusse astuja EUIPO menetluses lisades R8 ja R10 esitas, ebajärjekindlad, kuna nendel on kujutatud vaidlusaluse disainilahendusega hõlmatud pirnidest erisuguseid lambipirne. Nimelt ei olnud apellatsioonikoja

sellekohase kontrolli eesmärk kindlaks teha, kas menetlusse astuja poolt EUIPO menetluses esitatud tõenditel on kujutatud identsed disainilahendused või jääb vaidlusalustest disainilahendustest sama üldmulje, vaid pigem seda, kas need tõendid tõendasid, et varasem disainilahendus avalikustati selles sättes ette nähtud tingimusi järgides.

70 Nii järeldas apellatsioonikoda käesoleval juhul menetlusse astuja esitatud tõendite hindamise põhjal vaidlustatud otsuse punktides 42 ja 43, et need tõendid annavad tunnistust sellest, et kolmandast isikust ettevõtja oli varasema disainilahenduse D1 menetlusse astuja esitatud teabe alusel avalikustanud ning et seetõttu on määruse nr 6/2002 artikli 7 lõikes 2 ette nähtud erand kohaldatav, mistõttu ei tule varasema disainilahenduse D1 avalikustamist arvesse võtta.

71 Vastab tõele, et vaidlustatud otsuse punktis 47 märkis apellatsioonikoda vastuseks hageja argumendile, et lisast R8 nähtub, et „Saksamaal toimunud messil esitatud disainilahendusest jääb samasugune üldmulje nagu [vaidlusalusest] disainilahendusest“. Siiski tuleb tõdeda, et apellatsioonikoda ei olnud kohustatud andma sellist hinnangut, mis pealegi ei mõjutanud määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 punktides a ja b ette nähtud tingimuste täitmise kontrollimist. Nimelt ei puudutanud tõendid, mille menetlusse astuja EUIPO-le selle sätte kohaldamise põhjendamiseks esitas, vaidlusalust disainilahendust, vaid varasema disainilahenduse D1 avalikustamise konteksti.

72 Seega, vastupidi sellele, mida apellant ebamääraselt või põhjendamatult väidab, ei saa lisades R8 ja R10 esitatud lambipirnide võrdlus vaidlustatud disainilahendusega kuidagi tõendada seda, et menetlusse astuja poolt esitatud teave on varasema disainilahenduse D1 avalikustamise kontekstis väidetavalt ebatäpne või ebaõige.

73 Eeltoodust tuleneb, et hageja argumendid ei sea kahtluse alla seda, kuidas apellatsioonikoda tõendeid hindas, ega üldisemalt apellatsioonikoja hinnangut selle kohta, kas käesoleval juhul on määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 2 punktides a ja b ette nähtud tingimused täidetud.

74 Seega tuleb ainsa väite teine osa tagasi lükata.

75 Kõike eeltoodut arvestades ja kuna hageja ainus väide ei ole põhjendatud, tuleb hagi tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

76 Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõike 1 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

77 Kuna toimus kohtuistung ja hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud vastavalt EUIPO ja menetlusse astuja nõudele välja mõista hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (teine koda)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG-lt.

Marcoulli Valasidis Spangsberg Grønfeldt

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 12. märtsil 2025 Luxembourgis.

Allkirjad